

som væsentlig falde i Købstæderne, og Arbejdsgiverne i disse ville altsaa væsentlig komme til at betale dem eller store Dele af Ulykterne i Købstæderne. Naar vi nu saa fordele det øvrige efter Folketallet og i øvrigt se hen til de Oplysninger, som vi have om disse Forhold paa Landet, er det min fulde Overbevisning, at Landet ikke bliver forfordelt; snarere kunde man maatte sige, at Fordelingen efter Folketal, efter at de forstnævnte Ulykkeserstatninger ere dragne fra, vil vise, at Købstadbefolkningen bliver noget forfordelt; men for mig staar det saaledes, at der intet væsentligt er at indvende til den ene og den anden Side; og om 5 Mar ville vi jo saa Loven frem til Revisionen.

Maatte jeg nu omtale en tredje tvungen Forsikringskasse, og det gælder ogsaa her, at den ærede Minister bestemmer, at de forskellige Næringer skulle støtte hinanden, hjælpe hinanden i Ulykkestilfælde. Denne angaar Søfart og Fiskeri, som ere samlede i een Forsikringskasse. Den ærede Ordfører sagde, at han ikke holder af at hysle med fremmede Tanker, og det tror jeg, at vi i denne ministerielle Tid gøre klogt i, naar vi have nogle rigtig gode hjemlige Tanker; men jeg tillader mig dog at mene, at den højtærede Ordfører efter sin Stilling burde gengive os den Indsigt, de Tænkningseresultater, som det ærede Udvalgsflertal er kommet til i de sidste Maaned; men han siger kun: Forslaget om Søfart og Fiskeri bereder ingen Banfelighed, og saa er han færdig med den Forsikring. Jeg turde dog ikke betvivle, at det skulde lykkes mig ved nogle Strejfbemærkninger angaaende denne Sag at gøre Dem begribeligt, at denne tvungne Forsikringskasse hviler paa den blodigste Uretfærdighed. Man siger: Tonnagen er Maalestof for disse Forsikringer, som skulle ydes til Forsikringsfonden; men lad os saa tage 50 Fisterbaade, hver paa 2 Tons og med 2 Mand i hver Baad, det bliver altsaa 100 Tons, og de forsikrede Personers Antal er 100. Stil nu op ved Siden heraf en Skonnert med 100 Tons og med 5 Mandes Besætning, hvorledes stiller det sig saa? Der forlanges da, at denne Sejlskibsfører — jeg tager blot dette Eksempel — for sine 5 Mand skal betale ligesaa meget, som de 100 Mand skulle betale for de 50 Baade, uagtet Risikoen turde være større for hver 5 Mand i disse Baade end for de 5 Mand i Sejlskibet, end sige da for de 100 Mand i de 50 Baade. Risikoen er absolut efter Mandstabets Tal 20 Gange saa stor, og efter Faren er den 40 Gange saa stor ved Fiskeri i aaben Baad for de 100 Mand som for en

velbygget Skonnert med 5 Mand, og dog skal denne Arbejdsgiver betale til Fonden ligesaa meget, som de 50 Arbejdsgivere eller Arbejdere paa egen Haand skulle betale. Synes De, mine Herrer, at det er den højeste Grad af Retfærdighed, som gennem Landstingets Tænkning Skærpsild og under den høje Ministers Ledelse er gaaet til os, har faaet Besiguelsen og skal bæres til Daaben af den ærede Ordfører? Var det dog ikke muligt, at de Herrer kunde se bort fra deres høje Flertals Magtstilling og se paa Sagen selv? De ville kalde disse Forhandlinger en saglig Politik fra Top til Taa, men er det ikke muligt, at de kunne se paa Sagen selv og blues ved, at de kunne tage saaledes paa den? Jeg tillader mig at sige, at hele Bestyrelsen rundt have vi Partifiskeri med 6 à 7 Mand til hver Baad, lad der nu være 5 Registrertons til hver 7 Mand saa bliver der 140 Mand paa 20 Baade. Tage vi dernæst en almindelig Skibsfører med 7 Mand og med ligesaa mange Tons, saa skal han betale ligesaa meget som et af de farefuldeste Fiskerier, som vi have her i Landet. Jeg turde nu spørge de Herrer, som ere saa indtagne i den høje Ministers Retfærdighed: Har noget Mennekte nogen Sinde tænkt, naar vi have hørt om de gruppevækkende Ulykker, som fremkomme ved Fiskeriet, f. Eks. paa Sjølands farlige Ryster, naar vi have hørt, at i een Nat ere flere Kvinder blevne Enker og mange Børn faderløse, og det skal Skibsførere fra Malborg, Kønne, herfra og derfra betale? Jeg er vis paa, at ingen har drømt om, at det kunde foreslaas for den lovgivende Forsamling, forinden vi naaede til det Standpunkt, at Ordføreren, der synes at have særlig Omhu for Hartkornet, mener, der er ingen Banfeligheder deri; den Sag kunne vi godt byde paa. — § 27 tillader rige Selstaber at frigøre sig med den højtærede Ministers Tilladelse, og han kan billigtvis ikke nægte Tilladelse, ved at henlægge Fonds, som garantere Arbejderne den samme Hjælp ved indtrædende Ulykkestilfælde, som der foreskrives ved Loven; det kunne Dampskibsselskaber o. s. v. nok være tjente med, og de frigøre sig naturligvis ogsaa for at blive paalignede en Afgift til Fiskeriulykker, som de ikke have noget andet Berøringspunkt med, end at baade Fisterbaade og Damp- og Sejlskibe færdes paa Vandet; ellers have disse jo ingen som helst solidarisk Forpligtelse overfor hinanden, aldeles ingen. Den Banfelighed kan man komme let ud over, siger den ærede Ordfører. Ja, det veed Gud, man kan. Naar de Herrer ville sluge saadanne Kameler,